

ПОВЕРНЕННЯ ТОВАРИША Л. І. БРЕЖНЕВА В МОСКВУ

25 лютого в Москву з Праги повернувся Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнев, який перебував у Чехословаччині на запрошення ЦК КПЧ, президента і уряду ЧССР для участі в святкуванні 25-ї річниці Лютневої перемоги трудящих республіки.

На Київському вокзалі товариша Л. І. Брежнева зустрічали товариші А. П. Кириленко, К. Т. Мазурсь, А. Я. Польше, М. В. Підгорний, Д. С. Полянський, Ю. В. Андропов, Б. М. Пonomарьов, М. С. Соломенцев, В. І. Долгих, І. В. Капітонов, члени ЦК КПРС Б. П. Бещев, В. В. Кузнецов, Г. С. Павлов, Г. Е.

Цуканов, К. У. Черненко, М. О. Щолоков, член Центральної ревізійної комісії КПРС О. Б. Рахманін. Серед зустрічаючих були посол ЧССР у Радянському Союзі Ян Гавелка, співробітники чехословацького посольства.

(ТАРС).

ДРУГИЙ ОРДЕН НА ПРАПОРІ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. 24 лютого. (РАТАУ). За великі успіхи, досягнуті трудящими у виконанні завдань восьмого п'ятирічного плану по розвитку народного господарства і особливо галузей важкої і промислової індустрії Дніпропетровську область нагороджено другим орденом Леніна.

Сьогодні відбулися урочисті збори представників трудящих, присвячені врученню області високої урядової нагороди.

Збори відкрив член Політбюро ЦК КП України, перший секретар Дніпропетровського обкому партії О. Ф. Ватченко. З великим піднесенням присутні обрали почесну президію в складі Політбюро ЦК КПРС. Член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України В. В. Щербицький сердечно поздоровив дніпропетровців з високою нагородою, побажав їм нових успіхів у праці на благо

Батьківщини. Він оголосив Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження області і під папіль оплески присутніх прикріпив орден Леніна до прапора. З великим піднесенням було прийнято вітальні листи на адресу ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Ради Міністрів СРСР, ЦК КП України, Президії Верховної Ради УРСР і Ради Міністрів УРСР.

ПЕРЕМОЖЦІ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ

Центральний Комітет КП України і Рада Міністрів Української РСР підбили підсумки соціалістичного змагання областей і районів республіки за одержання високих урожаїв і збільшення виробництва зернових культур в 1972 році. Переможцями серед областей визнано Тернопільську, Закарпатську, Одеську, Київську та Рівненську області. Їм присуджено перехідні Червоні прапори ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошових премій.

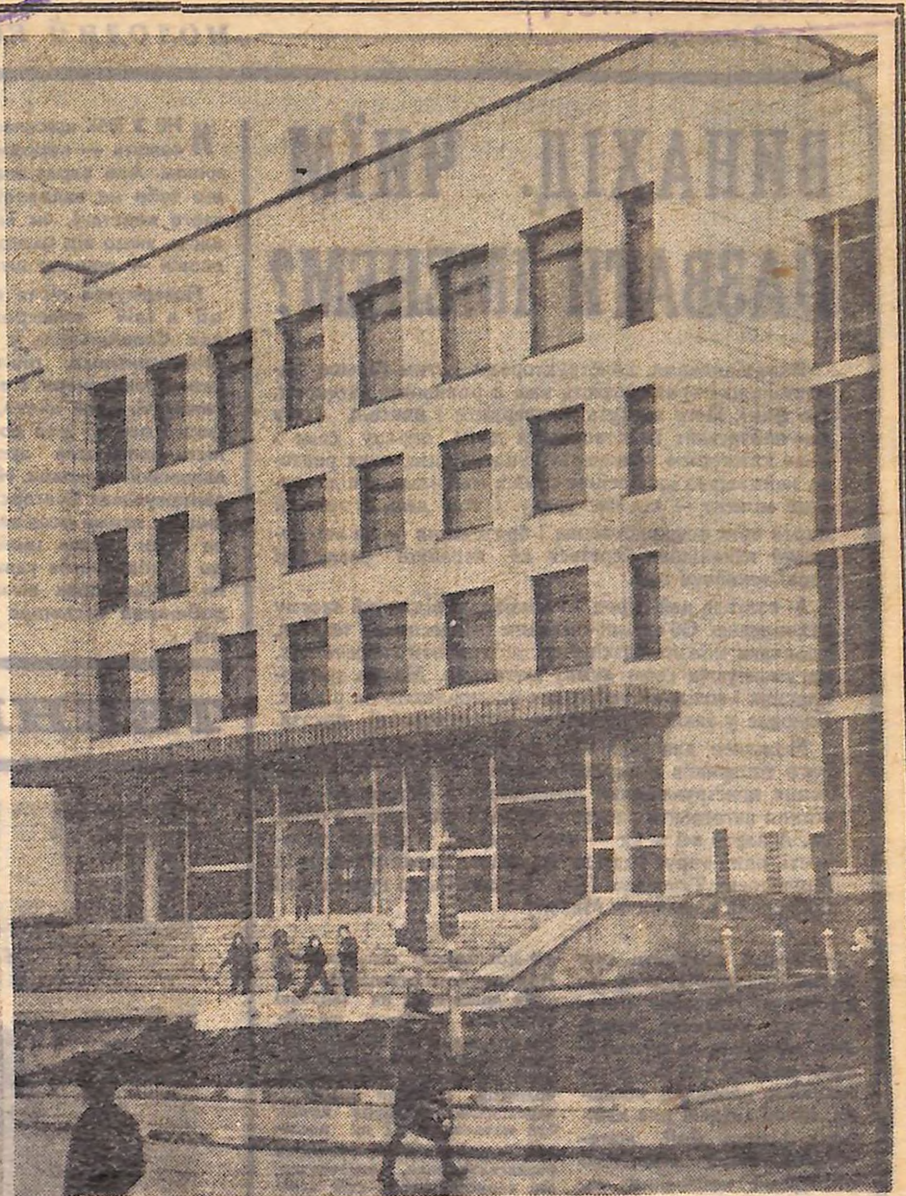
Перехідні Червоні прапори ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею грошових премій присуджено Ізмайльському, Овідіопольському, Братському, Ульяновському, Червоноармійському, Кішманському, Червоноармійському, Бродівському, Буському, Бершадському, Заліщицькому, Монастириському та Володимир-Волинському райо-

нам.

За досягнення кращих показників у виробництві зерна в своїх зонах відзначено добру роботу трудящих сільськогосподарства Кілійського, Тарбунарського, Ренійського, Тарутинського, Кодимського, Савранського, Кривоозерського, Первомайського, Арбузинського, Доманівського, Новоукраїнського, Маловисіківського, Красноперекопського, Новоселицького та інших районів.

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР закликали колгоспників, робітників радгоспів, усіх працівників сільськогосподарства республіки докласти зусиль і добитись високих показників у Всесоюзному соціалістичному змаганні за збільшення виробництва і заготівель зерна та інших продуктів землеробства в 1973 році.

(РАТАУ).

Кіровоград. Нове приміщення обласного будинку політосвіти.

Фото В. КОВПАКА.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XIV
№ 25 (1661).

ВІВТОРОК, 27 лютого 1973 р.

Ціна 2 коп.

РЕЙД «МК»

КУКУРУДЗІВНИКИ колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС зовсім язалися виростити високий урожай. На площі 420 гектарів вони боротимуться за 100 центнерів зерна кукурудзи на кожному гектарі. Ці плани будуть реальні лише тоді, коли відведені площі одержать потрібну кількість добрив.

Чотири тони гранульованого суперфосфату, двадцять тонн аммофосу зберігаємо в складі на другій бригаді, — розповідає нам головний агроном господарства Леонід Ілліч Пузирей. — Чотири тони гранульованого суперфосфату та 12 тонн сечовини — в складі третьої бригади. Мало ще завозять нам добрив, а посівна наближається.

Членам рейдової бригади було відомо, що в першій бригаді збудовано типовий склад, що в господарстві завезено до початку польових робіт не 40 тонн мінеральних добрив, а набагато більше. Значну їх кількість заготовили ще в четвертому кварталі минулого року.

Оглянули цей склад разом із секретарем комсомольської організації Віктором Осипенком. Те, що побачили, обурило. Біля складу на купу звалені десятки мішків суперфосфату. Просто неба височать гори аммофосу, амівної селітри, гранульованого суперфосфату. Добрива змішалися, втрачають свої поживні якості.

Не в кращому стані туки в складі. Мішки — в калюжах, по підлозі течуть струмки. Посередній одного з відсіків — зцементована брила амівної селітри, так, топи до десяти. Глянувши

ЗАПОРОШЕНІ ЛАВРИ

«ПРОЖЕКТОРИСТИ» ДОБРОВЕЛИЧІВСЬКОГО РАЙОНУ НЕ ДБАЮТЬ ПРО КОНТРОЛЬ ЗА ЗБЕРІГАННЯМ МІНЕРАЛЬНИХ ДОБРИВ

на покравлі, Віктор жажується: суцільне решето.

Склад цей недалеко від контори, на виду у всіх. Та комсомольський патяшок не навдивувався сюди вже з парку. «Прожектористи» — теж.

Про такий стан знають голова колгоспу і агроном Тулчєнко, який відповідає за збереження добрив, — відповість Віктор. — А що можемо зробити ми, молодь?

Дивна логіка. Спочивають комсомольські активісти на лаврах — минулого року господарство зайняло друге місце в районі, виростили високий врожай зернових. Це, мабуть і заспокоїло. А нині штаб «Комсомольського прожектора», який очолює Юрій Гончар, не провів жодного рейду.

У КОЛГОСПІ «Шлях до комунізму» понад 6000 гектарів орної землі. Як потрібні будуть тут добрива на початку польових робіт? Та зберігають туки і тут абияк. Під склад пристосовано старий гараж. Покрівля тече, немає підлоги, дверей. Біля складу побачили декілька десятків розірваних мішків з хлористим калієм. Добрива почорніли, змішалися із землею.

А ось наш склад отрутохімікатів, — показала агрохімік В. Шаповал. І задалася слова начальниці районної станції захисту рослин В. Приходько: «В цьому господарстві вже 5 років будують склад для збереження отрутохімікатів. Нині ж збудують. А старий знаходиться біля току, що забороняється правилами санітарії».

А в районі є приклади господарського ставлення до цієї важ-

ливої справи. Досвід — поруч. Добре зберігаються добрива в колгоспах імені Кірова, імені Шевченка, імені Чапаєва, імені Жовтневої революції.

А як же зберігаються міндобрива на складі райоб'єднання «Сільгосптехніка»? Як транспортуються?

— Не затримуються, — відповість завідувачем А. Сидоренко. — Більшу частину добрив вивантажуємо відразу ж на машини і транспортуємо замовникам. Для цього райоб'єднання виділяє щодня 10—12 машин, а якщо треба, то і всі 20. Одне погано: біля колгоспних складів, які далеко від центральних доріг, немає під'їзних шляхів.

До посівної лишиться лічені дні. Треба зробити все належне, щоб зберегти кожен кілограм мінеральних добрив, аби використати їх з найбільшим ефектом.

Рейдова бригада: В. НІЦУЛЕНКО — завідуючий відділом комсомольських організацій Добровеличківського району комсомолу, Г. ДЕМ'ЯНЕНКО — агрохімік райуправління сільськогосподарства, І. БОЙКО — слюсар, С. ДОМБРОВА — шофер, Ю. ЛІВАШНИКОВ — спеціаліст «Молодого комуніста».

Добровеличківський район.

П'ять кілець, озорнувши силует земної кулі, утворюють квітку. Така емблема Десятого Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, що відбудеться цього року в Берліні.

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів Союзу РСР дозволили ЦК ВЛКСМ провести в 1973 році Всесоюзну грошово-речову лотерею «Х Всесвітній фестиваль молоді і студентів». Розповсюдження лотерейних білетів проводитиметься через комсомольські організації. Затверджено обласний лотерейний комітет. З його головою, другим секретарем обкому комсомолу М. П. ГРОМОВИМ, зустрівся наш кореспондент і задля кількох запитань:

У ФОНД ФЕСТИВАЛЮ

Яке значення матиме в житті комсомолу грошово-речова лотерея «Х Всесвітній фестиваль молоді і студентів»?

Проведення Всесоюзної грошово-речової лотереї слід розглядати як важливу організаційну і політичну компанію в комсомолі. Розповсюдження білетів буде поєднуватися з різнобічною пропагандистською і роз'яснювальною роботою серед комсомольців і молоді, піонерів і школярів, інших верств населення, яка відбудеться в інтернаціональному співробітництві Ленінського комсомолу і радянських молодіжних організацій, значення Всесоюзного фестивалю молоді і студентів у Берліні.

Прибутки від лотереї будуть використані для покриття витрат, пов'язаних з участю ВЛКСМ у підготовці і проведенні Х Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, на проведення Всесоюзного фестивалю радянської молоді.

Що чекає власників шасливого білета?

В тиражі буде розіграно 10 700 000 виграшів на суму в 30 млн. карбованців, в тому числі 169 500 речових виграшів вартістю 18 970 500 карбованців і 10 530 500 грошових виграшів на суму 11 029 500 карбованців.

Серед виграшів — 700 автомобілів «Москвич-402» і 1100 — «Запорожці-968», 4700 мотоциклів різних марок, туристські намети, магнітофони, радіоприймачі, кінокамери тощо.

Вигравши по лотереї, можна стати учасником цікавої подорожі, або ж відпочити в молодіжному таборі. Так, передбачено південні у молодіжні табори «Супутник» в Сочі, «Супутник» в Гурзуфі, «Волга» в районі м. Казані, «Сонячна долина» на Кавказі, «Верховина» в Закарпатті, «Ростов Великий» в Ярославській області та ін.

Який порядок проведення лотереї?

Розповсюдження лотерейних білетів буде проводитись через комсомольські організації на основі повної добровільності серед комсомольців та молоді, військовослужбовців та інших груп населення шляхом продажу білетів готівкою. При бажанні комсомольців лотерейні білети можна буде придбати колективно.

Умовами проведення лотереї передбачено 60 процентів від загальної суми на виграші. Тираж розіграшу буде проведений у вересні 1973 року в Москві. Лотерейні білети, на які випали виграші, можуть бути пред'явлені для виїзду до 1 жовтня 1974 року.

Щасливого вам білету!

ВИНАХІД. ЧИЙМ НАЗВАТИ ІМЕНЕМ?

Винахідниками, конструкторами і, тим більше, раціоналізаторами стають вже в ранньому дитинстві. Це факт. Його можуть підтвердити і вчителі. Тому що найчастіше їм доводиться мати справу саме з цією категорією тонкошійх вундеркіндів, яких раптово неймовірна ідея осяє саме в найбільш несподіваний момент — під час уроку. І тоді десь із задньої партії чути пошкрябування і бряжання — це нетерплячий винахідник береться до негайної реалізації своєї технічної ідеї.

А взагалі, цей наряд — безмежно відданий своєму захопленню. Об'єднані спільним інтересом до техніки, хлопчики можуть безкінечно, до хрипоті сперечатися, аргументуючи свою думку цитатами. Малюк-третьокласник і солідний випускник розмовляють на рівних. Головне у такій суперечці — аргументовані докази.

Можливо, для учня 10-Б класу Миколи Жарких та його товаришів з Кіровоградської СШ № 14 захоплення конструюванням починалося з скромного бажання виготовити наочне приладдя для уроку з фізики. А зараз всі вони — члени гуртка технічної творчості, яким керує вчитель трудового навчання Андрій Григорович Ткаченко. Про роботу цього гуртка ми й попросили розповісти Миколу.

— Якщо говорити про роботу нашого гуртка, то результат її можна побачити на кожному кроці. Учні повністю автоматизували кабінет історії, виготовляють наочність, прилади, діючі моделі для кабінетів фізики, хімії, математики. Наші майстерні обладнані непоганим устаткуванням, і єдине, що зараз гальмує роботу — це тіснота приміщення. Тому можливості наші трохи обмежені. Та ми намагаємося і до цього пристосовуватися.

Я відвідую гурток ще з сьомого класу. У нас склалися міцне ядро учнів, які по-справжньому цікавляться технікою, дістають задоволення від конструювання. Це десятикласники Сергій Снісаренко, Сергій Симоненко, семикласники Сашко Статовський та інші. Основний напрям ми взяли на конструювання і винахідництво різноманітних машин, верстатів та агрегатів. Ми прагнемо виготовляти такі прилади, які могли б бути корисними в промисловості чи в сільському господарстві вже сьогодні.

Ідею підказують нам, науково-технічні журнали і, звичайно, саме життя. Ми маємо зв'язки з науко-

во-дослідною сільськогосподарською станцією.

Як працювали на збиранні кукурудзи, помічали, що обмолот качанів на зерно — досить трудомісткий процес. Машина не зовсім задовольняє колгоспи. Барабан агрегату, через який проходять качан, був металевим. І як наслідок — чимала кількість зерна розпильовувалася, втрачалася. Ми сконструювали свій агрегат для обмолоту качанів, і це значно поліпшило якість зерна. Внесли ще деякі зміни в нескладну конструкцію. Тепер продуктивність праці агрегату — 700 кілограмів зерна на годину. Наша робота була схвалена і відзначена управлінням сільського господарства.

Це лише один приклад. Вироби гуртка не раз демонструвалися і на Виставці досягнень в народному господарстві у Москві. Це діючі моделі пиломарин, хвилюва машина та ін.

Зараз особисто я працюю над використанням електронно-світлового індикатора для виміру напруги і опору провідників. Мене взагалі найбільше цікавить електротехніка. Після закінчення школи думаю серйозно присвятити себе цій справі — поступати до Московського інституту електронного машинобудування.

М. ЖАРКИХ,
учень 10-Б класу Кіровоградської СШ № 14.

Я НЕ З ТИХ щасливців, про яких кажуть — народився винахідником. Але зараз знаю точно: якщо тебе не задовольняє робота твого верстату, чи іншої якої машини, якщо від цього ти відчуваєш спокій — почнеш шукати вихід.

Повернувся після служби в армії в свій електротранспортний цех. Спеціальність у мене слюсар-ремонтника, пішов ремонтувати електрокари і електронавантажувачі. Крім цього, я ще й шофер. І ось ця моя друга спеціальність допомогла зробити один важливий висновок. На електроавантажувачах болгарського виробництва, якими оснащений наш цех, за один місяць циліндр «з'їдав» до 15 кілограмів гальмівної рідини. В циліндрах вітчизняного виробництва вистачало і 10 кілограмів.

Мабуть, в один із таких днів і згадав я свою шоферську роботу. На ГАЗ-51 в головний тормозний циліндр заливають всього 450 грамів гальмівної суміші, а вистачає її майже на рік. Обка-

ПОСВІДЧЕННЯ

№ 10328

таеш гальма, працюєш спокійно десь на від техогляду до техогляду. 15 кілограмів на місяць і 450 грамів майже на рік... Від такого порівняння можна забавити про спокій.

Разом з Іваном Чорним, теж слюсарем, взяли гальмівний циліндр від ГАЗ-51, встановили його на електронавантажувач, приварили, заправили, обкатали. «Операція пересадки» закрила тему грошових витрат досить помітно. Зараз на заправку циліндра на місяць йде всього 5 кілограмів гальмівної рідини.

Після вдалого експерименту, змовили через відділ постачання автомобільні циліндри до всіх 13 електронавантажувачів. П'ять «операцій пересадки» вже зробили і всі вдало.

Скажуть, багато розповідає, мало не в деталях, все по порядку... Інакше не можу — це моя перша раціоналізаторська пропозиція. В грудні мені вручили на неї посвідчення за № 10328. Товариші позоворювали, похвалив начальник цеху: «Молодець, Вікторе! По-хазяйськи думаєш». Приємна мені була ця увага, а на душі — хороша радість першої удачі, з якою хочеться щиро поділитися з усіма.

В. БАБЮК,
слюсар-ремонтник електро-транспортного цеху заводу «Червона зірка».

ТЕХНІЧНА ТВОРЧІСТЬ МОЛОДІ

«ЛЮБИМО ЦЮ СПРАВУ...»

Цю кімнату у нас, в Кіровоградському ПТУ № 6, знають всі. Навіть після заняття тут не змовкає дзенькіт терпугів, лунають веселі голоси і далеко навкруги чути запах фарби. На столах — моделі сівалок та інших агрегатів, інструменти, зроблені руками самих учнів. А на стінах — дипломи, грамоти... Це — «Кімната технічної творчості».

Вже саме слово «творчість» багато про що говорить. Тільки творчістю, і не інакше, можна назвати роботу гуртка, яким керують майстри виробничого навчання П. П. Левіцький та І. У. Ліфер.

Створений в 1954 році, гурток завоював популярність не тільки в училищі. Про це свідчать численні нагороди за моделі, що були представлені на обласних, республіканських та всесоюзних виставках.

Зараз у Москві на ВДНГ експонується модель сівалки РТТ-42. Вона завоювала чотирнадцять медалей і диплом І ступеня. Над її створенням добре попрацювали Іван Шабанов, Юрій Царенко, Віктор Михайлов та інші. Це тільки один приклад. А їх можна навести безліч.

В роботі гуртка технічної творчості кам допомагають партійна та комсомольська організації училища. І ми дуже вдячні їм за це.

Всі працюють з ентузіазмом, з волею. А коли спитаєш чому — відповідають: «Бо любимо цю справу. Тут і професійна майстерність, підвищується, і взагалі цікаво...»

П. ГРЕЧАННИЙ,
учень Кіровоградського МПТУ № 6.

МИ ГОВОРИМО: високе звання інженер. Це посада чи покликання. Яким повинен бути інженер сьогодні і завтра? Питання це не може залишити байдужими ні того, хто готується стати технічним фахівцем, ані того, хто ним вже став. «Інженер» в перекладі з латини означає «той, що винаходить». Якщо це так, то на Кіровоградському заводі тракторних гідроагрегатів з 300 інженерів лише 28 причетні до винахідництва в прямому розумінні цього слова. Що це? Невідповідність знань званням, чи лінощі розуму? А може питання ставиться надто категорично?

Абсолютна більшість інженерів трудиться чесно і добросовісно. Та, щоб в повній мірі відповідати високому званню, цього в період бурхливого технічного прогресу, виявляється, вже замало.

Нам, патентознавцям, часто доводиться бути свідками невдач раціоналізаторів і винахідників. Був такий випадок на нашому заводі. Інженер, пропрацювавши багато місяців над вирішенням виробничої проблеми, гордий і щасливий, приніс своє дітище на «патентний суд». Навіть після поверхового дослідження довелось йому сказати: «Шановний товаришу! Ваш проєкт не новий, прототипом його є патент 1928 року».

Справа навіть не в розчаруванні чи образі. Оцінили роботу, премію виділили, а праця виявилась неактуальною.

А ось інший приклад. Молодий, але шановний на заводі інженер, розробив нову конструкцію токарного патрона. Його виготовили, встановили на верстат і одержали чудові результати. Задоволений своєю роботою, винахідник захопився вже вирішенням іншого технічного завдання, і лише через кілька років згадав про своє перше дітище. Попросив оформити документи на патрон і відіслав їх в Комітет у справах винаходів та відкриттів СРСР. Можете уявити собі розчарування автора, коли він дізнався, що

матеріалів, не кажучи вже про збитки морального плану.

Мані можуть заперечити, що винахідництво є виробництво і бувають ділянки виробничої та інженерної діяльності, де втрачати неминує. Це вірно. Але в наш час, у вирішальний рік п'ятирічки, коли трудящі змагаються за економію кожної хвилини, за кожен грам металу,

суються проблеми. Це дозволяє вибрати найліпше рішення і, в залежності від обставин, в найкоротший час впровадити його на виробництві, не витрачаючи часу на розробку, чи, орієнтуючись на досягнуте, знайти нове рішення на вищому рівні і захистити його державним приоритетом.

Інженерні традиції і переконання досить стійкі. Одне з них — самовпевнене переконання про всезнайство інженерів-ветеранів. Але, не заважаючи на це, оволодівати хоча б мінімумом патентних знань доведеться всім.

Прийняття рішення про введення патентної освіти в програмах вищої школи. Вже зараз патентознавство як наука занесена до програми Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. І хоча форма навчання (факультатив) і час (8 годин на курс), залишають бажати кращого, все ж думається, що майбутні випускники придатимуться на заводи з певним багажем знань.

В. ГЕНОВ,
інженер-патентознавець,
Кіровоградський завод тракторних гідроагрегатів.

ЯКЩО ТИ ІНЖЕНЕР

- МАРНОТРАТСТВО В «ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОМУ ЦЕХУ»
- НУЛЬОВИЙ ЦИКЛ ВИНАХОДУ

точнісінько така ж конструкція розроблена роком пізніше однією із закордонних фірм. Але документи там були оформлені вчасно. Це й дозволило фірмі одержати патент. Якби факт той лише засмутив автора! Наслідки безпечності винахідника набагато серйозніші: наша держава втратила пріоритет винаходу, понесла матеріальні збитки.

Як і в першому, так і в другому випадку винахідникам (інженерам!) бракувало елементарних патентних знань. І таких прикладів десятки на нашому заводі, та й на інших не менше. Кожен веде до невиправданих втрат часу, коштів,

коли відкриваються нові й нові резерви виробництва, втрачає «інтелектуальних цехів» не догустими, як не намагаєся їх виправдати.

Очевидно, що навчити інженера не «відкривати Америку», не лише бажано, а й необхідно. Це різко скоротить дефіцит робочого часу фахівця. Конче потрібно, щоб кожен, приступаючи до проєктування певної конструкції чи технологічного процесу, нульовим циклом своєї діяльності вважав ретельне вивчення патентних та інформаційних матеріалів, що сто-

ВІД РЕДАКЦІЇ. Питання, поставлені начальником бюро раціоналізації винахідництва технічної інформації та пропаганди Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів В. І. Геновим, безперечно серйозні. Дати інженерів патентні знання — значить ще більше загострити зброю фахівця. Очевидно, що чудові результати дав би патентний всеобуч винахідників і раціоналізаторів, особливо — молодих інженерів. Але, яку форму навчання вони повинні обрати? Хто візьме на себе турботи по початковій підготовці? Адже навіть в промисловому Кіровограді дипломованих патентознавців лише двоє. Вони працюють на заводі тракторних гідроагрегатів. Ще одного навчає «Червона зірка». А в інших містах області їх ще менше. Керівники підприємств чинять без особливого ентузіазму посилають своїх фахівців до Московського патентного інституту. А це робити не так важко. Через шість місяців навчання на стаціонарі або за два роки на вечірньому чи заочному відділенні інститут випускає дипломованих патентознавців. Хіба погано мати свого патентознавця на підприємстві?

Думеться, що стаття В. І. Генова зацікавить раціоналізаторів, винахідників, інженерів. Листи, в яких читачі висловлять свої пропозиції чи захочуть заперечити автору, з'являться на сторінках нашої газети.

— А ми для того й принесли самогон, щоб вилити його в... козухи кушетки.

— Хомич! Ти ж Ньютон наш кавалерійський! — не стримав своїх почуттів комбриг. — Ну й молодець!..

Кавалерійська бригада — подіуму переходить від Одеси. Вона зупинилася у містечку Потоцьке (тепер Северинівка). Котовський на телеграфі. Раптом донеслось вистукування телеграфного апарату «Морзе».

— Прошу прийняти виклик.

Котовський швидко зорієнтувався і наказав телеграфісту:

— Відповідайте: Я — Одеса, давайте зведення.

І ось наш телеграфіст почав приймати зведення, адресоване... противникові — начальникові гарнізону Одеси:

«Червона 41 дивізія знаходиться на південь від Березівки, 45-та — на північ від Березівки. Кінна армія Котовського — у Березівці. Все. Генерал Шевченко. Хто прийняв зведення?»

— Зведення прийняв Котовський, — відповів телеграфіст.

Розлючений генерал почав кричати, мовляв, хто вам дав право у такий відповідальний час займатись недоречними жартами? Але через якусь хвилину, переконавшись, що дійсно зведення потрапило червоним військам, він звернувся до Котовського:

— «Союз спасения России» пропонує вам виступити супроти більшовиків. За це більша Росія буде завжди вдячна вам.

Продовження. Початок в газетах за 15, 17, 20, 22 та 24 лютого.

Котовський з презирством відповів.

— А якже, я тільки і чекаю такого моменту, щоб виступити проти більшовиків. Чекайте. Може чогось і дочекається... Між іншим, до швидкої зустрічі в Одесі!

РАЗОМ З КОТОВСЬКИМ

Перед тим, як кавалерійська бригада Котовського мала вступити на землю Галичини, з особовим складом в усіх ескадронах і полках була проведена велика роз'яснювальна робота. І все ж, як кажуть, у сім'ї не без виродка. Знайшовся один мародер. Забрав у галичанки коралове намисто і золоту обручку. Приблизно дівчина до Котовського, обливается слізьми, благает, просить повернути. Розсердився комбриг, схопив дівчину за руку і мерщій до бійців. За ним Юцевич — теж схвильований, збуджений: адже цей випадок з намистом і обручкою — чорна пляма на всю бригаду. Прийшли в ескадрон. Галичанка відразу ж пізнала бійця-мародера, показала його Котовському. У комбрига очі налились ненавистю.

— Віддай речі, мерзотнику! Той підійшов до дівчини і віддав пограбоване. Потім комбриг запитав: чи знайомий з наказом про те, як слід себе поводити? Винуватець ледве видавив:

— Так. Котовський якусь мить про щось подумав, потім покликав до себе Юцевича,

про щось порадилися. Юцевич схвально кивнув головою. І нікого не встиг опам'ятатись, як Котовський в одну мить вихопив з кобури наузер і тут же вистрелив у мародера. Минуло, мабуть, з місяць. І ось до Котовського заходить... Хто б ви думали? Застрелений ним мародер. Котовський не повірив своїм очам. Здивовано дивився на бійця і Юцевич. А той тихо і спокійно говорив:

І. БРАТЧЕНКО

— Так, так, — це я, той, кого ви розстріляли. Мушу сказати, товаришу комбриг, погано ви стріляєте. Я так сміявся, говорю тому, що думаю, вдруге за одну і ту ж провину мене ви не будете стріляти. Тим більше, що я не за цим до вас прийшов, а зовсім в іншій справі. Я прийшов просити пробащення і дати клятву на все життя, що більше ніколи подібне не повториться. Дуже прошу вас: залиште мене в своїй бригаді.

Потім кіннотник розповів, як усе це сталося. Своїм пострілом Котовський його лише важко поранив. Боець лежав до пізньої ночі. Випадково на нього наткнувся полковий лікар. Вірний своєму професійному обов'язку, він мерщій переніс пораненого до лазарету. Там бійця і лікували.

Як же поступити з ним тепер? Може, віддати до суду? Юцевич порадив:

— Мабуть, йому можна простити. Справді, чи варто за одну провину двічі на той світ посилати? До того ж клянется. Думаю, що можна і в бригаді залишити. Що не кажіть, а пройшов усі фронти. Та ще й стріля-

ний. В прямому розумінні слова.

Так і зробили. І боець потім виправдав довіря, не раз відзначався в боях, служив добрим прикладом.

6. —

Я з цікавістю слухав розповідь Хомича. Він сидів у просторому кріслі. Добра осанка. Висока піднята голова. На лацкані піджака ордени і медалі. Проникилі, з веселими іскорками очі. Костянтин Хомич показав золотий годинник, яким за мужність і відвагу ще в 1920 році його нагородив видатний командарм І. П. Уборевич, різні документи, фотознімки. Розмовляв я з К. Х. Юцевичем і не бачив перед собою дідуса, а бачив в уяві лхого котовця, перепоясаного кулеметними стрічками з шаблею на голо, на зміленому бойовому коні, який вибором скаче на ворога.

Та ось мое короткочасне уявлення перериває Костянтин Хомич. Він розповідає про бої і походи на Тамбовщині, про боротьбу в тих краях з бандами Антонова і Матюхіна.

— На Тамбовщину ми їхали з великим бойовим досвідом, — продовжував сповіджик легендарного Котовського. — Бої за Одесу, на Київщині, Подолі, сутички з білополяками — все це загартувало котовців, збагатило їх мистецтвом перемогати. Завдавалося, не було таких труднощів, яких вони не змогли б здолати. Про котовців тоді говорили: їм, що лажче, те й носильше, що високе, те й по зросту, що широче, те й по плечам.

(Далі буде).

„ЧОРНІ СПИСКИ“

Нещодавно зарубіжні агентства повідомили про обивство в Лісабоні студента інституту економічних наук Ріберу Сантоса. Куля «охоронця порядку» вбила юнака на території студентського містечка, куди поліцейські вдерлися в пошуках «підозрілих осіб». Похорон загиблого, на який зібралося кілька тисяч студентів португальської столиці, знову був використаний силами безпеки для залякування прогресивної молоді. Озброєні загопи напали на траурну процесію. Десятки молодих людей були поранені, чимало опинилось в поліцейських кавінях.

Така сьогоднішня дійсність моєї країни, — сказав на початку нашої бесіди Мігель Алонсо, член обласного комітету Португальської комуністичної партії. — Облави, провішування міських кварталів, арешти, жорстокі катування — звичайні методи португальської охорони. За кілька минулих років, з дня приходу до влади Марсела Кастану, в країні нічого не змінилось.

Репресії — основний інструмент політики Кастану. Вони в першу чергу спрямовані проти трудящих. Робітників, яких підозрюють в недовільності до режиму, звільняють, за ними починають стежити. Ті, хто потрапив в «чорні списки» поліції не можуть одержати місця на жовтеному підприємстві країни. Єдине, що впадало на їх долю — злиденність.

...Після другої світової війни в Португалії була сформована Демократична спілка молоді (ДСМ), що об'єднує в основному юнаків і дівчат промислових районів країни. В результаті масових репресій ДСМ припинила своє існування.

Лише в 1969 році, під час передвибірної фарсу, розіграного Кастану, — розповідає Мігель Алонсо, — з'явилась легальна можливість створення самостійних організацій трудящої молоді. Надання деяких буржуазних свобод опозиційним силам було в той період вигляде наступнику Салазара: адже він розіграв роль еспіричній демократії.

Так у промислових районах з'явилися перші молодіжні комісії. Потім вони були створені по всій країні. Їхні члени розгорнули активну агітацію серед трудящих за обрання в парламент кандидатів від демократичних сил. Після виборів реакція перейшла в наступ, і молодіжні організації були розпущені.

Проте прогресивний молодіжний рух все ж поступово набрав сили. В Лісабоні, Порту, Коїмбрі останнім часом створені нові нелегальні комісії. Вони пропонують роботу серед трудящої молоді, учнів і солдатів, вчорашніх робітників і селян.

«Покласти край колоніальній війні» — одна з основних вимог демократів Португалії.

Л. МИЛОВАНОВ.
(ЛПН).

ШКІЛЬНИЙ КОМСОМОЛ

ДЗВІНОК з останнього уроку, і через хвилину з класів легкою зграйкою висипають школярі. Через декілька хвилин школа затихає, і здається, що тут вже нікого немає. Але так тільки здається. Сьогодні п'ятниця — день засідання комітету комсомолу, і в одній з класних кімнат йде гаряча розмова про успішність.

— «Трійка» — задовільна оцінка, для чого ж вимагають, щоб кожний обов'язково навчався на «4» і «5»? — знизую плечима один з комітетчиків.

— Ну, що ти говориш! — зауважує Люба Котенко, яка відповідає за успішність в комсомольській організації.

— Тому, хто може добре встигати, просто соромно одержувати «трійки».

— Хіба може бути комсомольцем людина, яка вчиться або працює не на повну силу? — вступає в розмову Люба Павленко. — Якщо ми — комсомольці, значить повинні показувати приклад в усьому, і в першу чергу — в навчанні. Правильно я кажу? — звертається до присутніх.

Члени комітету дружно підтримують Любу.

— Я пропоную, — піднімається секретар Толя Охотний, — винести це питання на комсомольські збори.

Люба звітує про проведену роботу з піонерами, і знову виникають суперечки, знову вирішуються невідкладні питання, в розмову включаються всі члени комітету.

Толі Охотному, секретарю шкільної комсомольської організації, подобаються ось такі засідання, на яких можна відверто поговорити про недоліки, допущені в роботі комсомольців, посперечатися за приводу того чи іншого питання, вирішити, як краще провести чергові заходи по поліпшенню успішності. Кожне засідання він намагається провести в дружній, товариській атмосфері. Тоді й розмова виходить ширша, і проблеми легше розв'язуються.

У ШКОЛУ імені В. О. Сухомлинського Толя прийшов відразу після закінчення восьмип'ятик. Він по-хорошому заздрить тим учням, яким довелося бачити Василя Олександровича, і вчитися під його керівництвом. Не одна вечір просидів шкільний секретар над книгами цього видатного вченого-педагога, не одного школяра розпитав про Василя Олександровича, іноді йому здається, що він сам був знайомим з цією прекрасною людиною, яка все своє життя прожила для дітей і заради їх. Діти ж, в свою чергу, з великою любов'ю слухали його лекції, читали його твори, а він, секретар, сидів поруч і слухав, як вони говорять, як вони думають.

ія обстановка, яка панує в школі імені В. О. Сухомлинського, примусила хлопця по-новому глянути на комсомольське життя, замислитись над багатьма питаннями.

Завжди серйозний, стараний, дисциплінований Анатолій викликав неабияку повагу товаришів. І ось в 10-у класі, трохи позавіть несподівано для себе, він був обраний секретарем шкільної комсомольської організації.

Шкільна комсомолія, яку очолює А. Охотний, зустріла 50-річчя з дня народження СРСР хорошими успіхами в навчанні, громадській роботі. Комсомольці проводять значну роботу з піонерами й жовтентами, активно працює лекторський клуб «Корнагінець» і «КІД». Піонери й комсомольці дружно включилися в збір макулатури, щомісяця старші класи проводять вечори

серед населення, кожної суботи в школі організовуються вечори чи «вечірки», присвячені визначним датам або творчості поетів і письменників. Для місцевого колгоспу «Комінтерн» виготовили учні сотні шиттів для снігозахищення.

...Секретар радиться з членами комітету. Нагадує, що завтра вечір радянської поезії, потрібно, щоб кожний

взяв у ньому активну участь. — Юро, — звертається він до командира паролної дружини Жаленка, — твої дзержинці допоможуть приготувати залу?

— Ну, звичайно ж? — ствердно киває той головою, — як завжди.

Анатолій, не поспішаючи, закриває зошит:

— На цьому засідання комітету комсомолу оголошується закритим.

— Товариші, — посміхається Валя Прусакова, заступник секретаря, — давайте на прощання заспіваємо нашу комсомольську.

«Забора у нас простані! Забора наша така...»

Пісня звучить спочатку тихо, а потім все сильніше й сильніше.

Добре знайомі, прості, але хвилюючі слова... Вони наповнюють всю кімнату, летять у відкриті квартирку.

І стоїть недалеко від школи на постаменті їх вчитель — Василь Олександрович Сухомлинський. Слухає пісні своїх вихованців. Він вірить, що вони будуть йти вперед.

Світлана ШЕВЧЕНКО,
десятикласниця
Павлівської середньої школи імені В. О. Сухомлинського.
Онуфіївський район.

ПОБУТ — ТУРБОТА КОМСОМОЛЬСЬКА

ДЯКУЮТЬ РОБІТНИК І ТУРИСТ

Яскраво оформлені вітрини приваблюють кожного перехожого, а прилітне «Ласкаво запрошуємо» закликає підійти до універсального магазину «Дітячий світ».

Перш, на що звернеш увагу, вийшовши до універсалу, це — великий комсомольський значок, а поруч вивіска ЦК ЛКСМУ «За успіхи у виконанні рішень XXIV з'їзду КПРС», нагороду за досягнення у соціалістичному змаганні. Тут працює комсомольсько-молодіжний колектив продавців імені 50-річчя Ленінського комсомолу, який очолює комуніст Кладія Яківна Колесник.

Світловський міський комсомолу в числі переможців у сфері обслуговування визнав цей колектив комсомольців магазину, де групкомсоргом Лариса Несміян.

Привітна посмішка, лагідний голос, ласкаве звернення до покупців — ось основні риси, які характеризують діячів за прикладом. Більшість молодих спеціалістів — ударники комуністичної праці. Щоб краще розуміти організацію, характер і завдання управління соціалістичною економікою, шляхи підвищення продуктивності праці і дальшого розвитку радянської торгівлі, весь обслуговуючий персонал магазину навчається в школі комуністичної праці.

В практику колективу продавців ввійшло проведення встановок-продажу товарів, регулярні візди з метою поліпшення торгівлі. Завдяки цим та іншим заходам комсомольці завжди перевищують план товарообороту. В кожному з восьми відділів магазину є книга запитів покупців. До неї заносяться найчисленніші замовлення, які залишає населення. Ці книги є наочним зв'язуючою ланкою між продавцем і покупцем, і чим швидше зможе виконати запити населення магазину, тим більше з'явиться задоволення роботою лічач. Розуміючи це, завідувач відділів універсалу систематично подають дирекції «Дітячий світ» перелік товарів, на які найбільший попит. Сумлінно виконую ці замовлення заступник завідувача магазином Ніна Волкова.

І торгувати комсомольці вміють. Про це свідчать численні записи, залишені відвідувачами в книзі вражень. Щиро дякує продавцю відділу взуття Валентин Шуман робітник Світловського заводу валяно-кремеземистих конструкцій Богутько. Залишили відгук роботою продавців магазину туристи з Ленінграда Грейко і Криванова...

І. КАРАНТ,

наш громадський кореспондент.

м. Світловодськ.

НАШІ ЗІРКИ

Виступає уральський народний хор, лауреат міжнародних і всесоюзних конкурсів.
Фото В. КОВПАКА.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 28 ЛЮТОГО. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Рівняння на понерських пранор». (М). 10.15 — В. Кожеников. «Монтажники». «Про Івана Фомича». Інтерв'ю оповідачів. (М). 11.20 — «В ініціаторів змагань». (М). 11.50 — Прем'єра телевізійного документального фільму «Ступінь інтеракції». (М). 12.30 — Концерт. (М). 13.25 — С. Васильєв. «Достоїнство». (М). 14.05 — Телефільм. (Кіровоград). 14.20 — «Екран молодих». (К). 17.00 — «Трудовий переказ». (К). 17.30 — Тележурнал «День за днем». (Кіровоград). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Історія лікарів». (Кіровоград). 18.20 — Телефільм. (К-д). 19.30 — Чемпіонат світу з фігурного катання. Парне катання. Коротка програма. (Передача з Братислави). Кольорове телебачення. 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Слово про музику». (М). 22.35 — Кольорове телебачення. Прем'єра науково-популярного фільму. (М). 22.55 — Новини. (М). ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.15 — Телефільм. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Суспільство створює для учнів 10 класу. (К). 12.10 — Кольорове телебачення. «Міжнародне життя». (К). 12.50 — Для дітей. «Сонечко». (Одеса). 13.20 — Телефільм. (К). 16.20 — «Розповіді про професії». (М). 16.30 — Навчальна передача з географії. (М). 17.30 — Для школярів. «Творчість юних». (М). 19.00 — Художній телефільм «Літній сад». (К). 19.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «Вісім писем». (К). 20.30 — «На рубежах п'ятиріччя». (Дніпропетровськ). 20.40 — «Спортлото». (К). 20.45 — «На доорачі, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Чайка». (К). 23.00 — Тележурнал «Старт». (К). 23.55 — Вечірні новини. (К).

ЧЕТВЕР, 1 БЕРЕЗНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Творчість юних». (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з фігурного катання. Парне катання. Довільна програма. (Передача з Братислави). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Посланці вічності». (К). ДРУГА ПРОГРАМА. 16.20 — Навчальна передача з хімії. (М). 16.45 — «Російська мова». (М). 17.30 — Для школярів. «Велика арена юного спортсмена». (М). 18.00 — Телефільм «Невідомі острови». (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «У світі музики». (Харків). 20.15 — «Знавання, пошуки, резерви». (Донецьк). 20.40 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Обличчя друзів». (М). 22.20 — Інтерв'ю. Кольорове телебачення. «Співде заслужена артистка РРФСР І. Богачова». (Ленінград). 22.50 — Новини. (М).

П'ЯТНИЦЯ, 2 БЕРЕЗНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Марш рут а м юних». (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з фігурного катання. Парне катання. Довільна програма. (Передача з Братислави). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Оперета Кальмана «Маріца». (М). 23.00 — Новини. (М).

Більше остерігаються, щоб хтось випадковим словом не завадив йому біля і довгий час нікому не довіряють свою невелику таємницю; Інші — від якоїсь незвичайної назви стають відчайдушними рішучими і наділяють вірші до редакції з категоричним наказом — надрукуйте!..

І абсолютно в кожному листі прохання: «Дайте, будь ласка, пораду, зробіть детальний аналіз моїх віршів». Але сьогодні ми не будемо зупинятися

й збагачує тебе самого, дає розуміння змісту життя, дисциплінує думку, виховує почуття прекрасного. А для юнака і дівчини, які стоять на порозі життя, в яких формується характер і світогляд — це не останнє.

Учenni 10 класу СШ № 34 м. Кіровограда Тарас Малецько написала невеличке оповідання. Дружину двоє дівчатом.

РЯДКИ НА АРКУШІ В КЛІТИНКУ

на розборі цієї поетичної пошти «Вітриль». Наші автори цілком грамотні, більшість з них не сьогодні — завтра одержать атестат зрілості і щодо поетичних, ритмічних, технічних віршів мають уявлення ще з шкільної програми. І радимо їм: «Читайте Пушкіна, Маяковського, Рильського...» теж, думаємо, не варто. Бо яка може йти мова про справжню захопленість поезією, коли людина відірвана від самого світу літератури, не цікавиться новинками, не любить писати письмові твори і т. д.

Хочеться сьогодні поведати розмову про інше. Про можливість поезії. Поезія — це, насамперед, відчуття прекрасного. Коли, прокинувшись одного ранку, відчуваєш — щось у тобі змінилось і світ розкладається на безліч яскравих кольорів. Тож не головне, що більшість надісланих віршів — будемо відперті — досить таки слабенькі. Значно вагомий той факт, що, взявшись за перо, відчуваючи в своєму серці красу навколишнього світу — ти значно збагатився душевно. Адже вірш не лише вимагає від тебе припливу сил, образної уяви, а

і дивилися на літературу, поезію з різних позицій. Одна не могла без неї жити, інша — скептично відносилася до подібних «красовостей» і «сентиментальностей». Кривду весь час намагалася відкрити перед однокласницею захоплюючий світ поезії. І їй це вдалося. На шкільному вечорі, на поділ усім, та з глибоким почуттям читав вірш В. Маяковського. Чи дійсно так може бути? Чи може поезія змінити погляд людини, навіть в декілька мілі «перевиховати»? І чому не всі, хто любить поезію, пишуть вірші. А справа, мабуть, і не в тому, щоб їх обов'язково писати? Є люди, які закохані в літературу, знають напам'ять безліч віршів, але не написали жодного рядка. Любити поезію — це значить відкривати світ, який вона нам дає. Це значить уміти хвилюватися, співпереживати разом з автором, відчувати на голос людини. І для того, щоб емоційно захопити читача, не залишити його байдужим, потрібен дієвий поетичний талант.

Людина відчула, яке це велике і горде почуття — бути радянською людиною, по-новому зрозуміла почуття дружби, перших парастків кохання... І народився вірш про Батьківщину, про першу вчительку, про свою біляву сусідку на шкільній парті. На-

приклад, у нашій пошті майже кожен лист починається віршем про Батьківщину. І це цілком природно. Адже нещодавно ми відсвяткували 50-річчя СРСР. Такі вірші є і в Аллі Жуковської — (з Компаніївки), Наталки Трепанової — (з Онуфріївського району), Віктора Соколова — (з Олександрії), Григорія Пашенцева (з Новгородківського району) та інших. В них відчувається якесь внутрішнє почуття, світлий пастрій, але, на жаль, їх недоліки однакові: дуже «приблизна» рима, відсутність ритму вірша, і не зовсім чітко продумана сама логічна побудова його. І не читуюмо ми те, як не слід писати не тому, що немає чого, а тому, що поезія — це не лише зовнішній вправність і уміння «написувати» рядок до рядка. Цьому, зрештою, можна навчитися.

Складові поетичної майстерності — вміння відчувати реальність у шоденному, відкрити таємницю людського буття. А найкращий засіб — спостерігати, аналізувати ті явища, які відкриваються перед тобою, які ти зустрічаєш на кожному кроці. Життя наше дуже багатогранне, і в ньому джерело цікавих тем, знахідок, відкриттів. Для того, щоб відчути потребу передавати це на папері, звичайно потрібна вдумливість і серйозна робота над словом, треба чітко продумати перш за все — а що ж ти хочеш сказати своїм віршем?

І головне — потрібно писати перш за все для себе. Адже особистий шоденник, як правило, дають читати лише найближчим друзям. Так і поезія. Вона вимагає до себе вдумливого ставлення. А її можливості безмежні. Лише треба їх відчувати у собі.

Тож щастливо вам дороги, юні початківці. Поетична прийматина «Вітриль» завжди відкрита для вас. Чекаємо нових листів.

Люди — люди: час

КНИГА ПРО ФУЧІКА

Радянські люди знають Юліуса Фучіка, як революціонера, письменника, журналіста, як національного героя Чехословаччини, що написав у тюрмі свій безсмертний твір «Репортаж», писаний під шибеницею». Голозний герой цього останнього його твору, як і всіх попередніх — проста людина.

Наша молодь з інтересом читає велику літературну і публіцистичну спадщину Юліуса Фучіка, захоплюється його хоробрістю, талантом, плідною революційною діяльністю. Юнаки і юнки прийняли у своє серце його ім'я на рівні з іменами героїв-комсомольців Матросова, Кошового, Гастелло, Космодем'янської.

Український радянський письменник Юрій Буряківський давно досліджує літературну спадщину і революційну діяльність національного героя братньої Чехословаччини. Першим його твором була драма «Прага залишається моєю», написана слідами подій.

А в 1971 році у видавництві «Радянський письменник» вийшов окремим виданням документальний роман «Не отрекусь! (Неодолаемі)». В 1973 році Ю. Буряківський опублікував у журналі «Радуга» № 1 другу

книгу роману-дилогії. Він узяв епіграфом до книги слова Юліуса Фучіка: «Товаришам, які переживуть цю останню битву, і тим, хто прийде після нас, міцно тисну руку. Ми виконали свій обов'язок. Жили ми для радості, за радість йшли в бій, за неї вмираємо. Хай тому печаль ніколи не буде поєднана з нашим іменем... Люди, я люблю вас. Будьте щасливими!».

Останній рядок Фучіка став назвою книги. Із першої і другої книги Юрія Буряківського читач що раз глибоко переконується, що все життя Юліуса Фучіка — боротьба. Активне ставлення до життя було однією з найхарактерніших рис його характеру. Обов'язком кожної чесної людини вважав він втручання в життя, боротьбу за справедливість. З ранніх років Фучік гаряче вірив в розум і волю людей, в щасливе майбутнє.

...Це було у в'язниці. Серед важких туртур Юліус Фучік згадав про те, що скоро буде день народження його дружини. Вона також сиділа у в'язниці, в одиночній камері. Йому захотілося, щоб дружина відчувала хоч на якусь мить себе щасливою. І коли цей день настав, Густа Фучікова одержала подарунок — букет квітів, намальований на прохання Юліуса одним із ув'язнених художників.

В цьому факті, мов сонце в краплині роси, виявляється гаряче прагнення Фучіка до загальнолюдського щастя.

П. МАРЧЕНКО, член комісії по пропаганді знань серед молоді обласної організації товариства «Знання».

НА ФОТО:
КАДР
З ФІЛЬМУ
«МІЧЕНИЙ
АТОМ»;
АРТИСТ
Г. ЖЖЕНОВ
У РОЛІ
ПОЛКОВНИКА
ДУБРОВІНА.

НЕЩОДАВНО на екранах міста та області почалося демонстрування нового художнього фільму виробництва Ленінградської кіностудії «Мічний атом». Глядачі зустрілися з добре відомими вже артистами кіно — Георгієм Жженовим та Володимиром Самоїловим. Фільм розповідає про напружені будні органів державної безпеки, що стоять на сторожі недоторканості державних інтересів.

Своєрідним вступом до фільму служать слова документального запису Маршала Радянського Союзу Чуйкова, які підкреслюють, що на сторожі миру стоять наші Збройні Сили, і саме у цьому їх високе гуманне покликання.

В центрі фільму — поєдинок двох розвідників: радянського і іноземного. Та по суті справа — це поєдинок двох моралей, двох світоглядів. Носієм гуманності радянської людини, її кращих рис, у фільмі виступає полковник Дубровін (його добре грає артист Георгій Жженов). Вже з перших хвилин знайомства з ним на кіноекрані відчуваєш щире симпатію до нього, підкоряєшся його залізній логіці. Полковник Дубровін пройшов фронт Великої Вітчизняної війни, та війна для нього не закінчилась. Вона продовжується і зараз, невидима, напружена. Висока вимогливість до себе, готовність до самопожертвування заради безпеки радянських людей якийсьпівніе характеризують образ чекіста. Дубровін показаний і як толкий майстер психологічного аналізу. Згадаймо хоч би епізод, коли він їде до лікаря Раскольника, щоб там зустрітися з шпигуном Сальве. Саме намаганням зрозуміти психологію ворога можна пояснити цей епізод.

Справжня гуманність радянської людини розкрита і в епізоді з художником-реставратором. Полковник допомагає юнакові, який збився з шляху, стати знову новочисною людиною. Художник віддає йому всі свої сили, весь талант. Та жадає до грошей губить життя, приводить у табір ворогів.

В той час, коли радянські люди боролися з фашистською чумою, вилізали з вір і різного роду «людиці». Всього кілька слів сказано про те, що лікар Раскольников служив колись у спеціальній зондер-

команді, завданням якої було чинити каральні експедиції проти мирного населення. Та не в словах справа. Автору вдалося кількома штрихами передати внутрішню психологію цього військового злочинця. Зовні він добродушний — приємна зовнішність, елегантні манери, добре знання своєї справи. Та видануть цю людину очі.

НЕВИДИМИЙ ДВОБІЙ

Ось епізод, коли полковник Дубровін заходить на прийом і мимохід згадає про війну. Раскольников жвавіше, картає війну, згадує власні переживання воєнних літ. Так, його розповіді цілком щирі, але очі — холодні і насторожені. Зовні він завжди спокійний. Та ось його спокій порушує агент ворожої розвідки, що вимагає від нього «роботи». Перед нами не та врівноважена людина. «Це вже — жалюгідна і зніжена її подоба».

Досить вдало розкрито і відношення між двома злочинцями. Єдине, що зближує їх зараз — це спільний страх перед законом, перед викриттям. Саме він примушував Раскольника слати щомісячні грошові перекази сім'ї «фронтового тозарища».

Прошли останні кінокадри, закінчився кінофільм. Та проблема, висунута режисером фільму, відітлена артистами, будить у глядача думки, переживання і разом з тим сповнює справжнього гордістю за наших радянських людей.

А.КОВИРЬОВ,
студент Кіровоградського педагогічного інституту.

ПОГОДА

Вдень 27 лютого по території області і міста Кіровограда передбачається похмура погода, опади — мокрий сніг, дощ, ранком ожеледь, вдень хуртовина. Вітер північно-східний, 10-14 м/сек. Температура повітря по області плюс 2 — мінус 2, по місту плюс 1 — мінус 1 градус.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, с. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.